

OTON V. KOMAN, DIJAK:

Izgubljeni rod

Indijanska povest

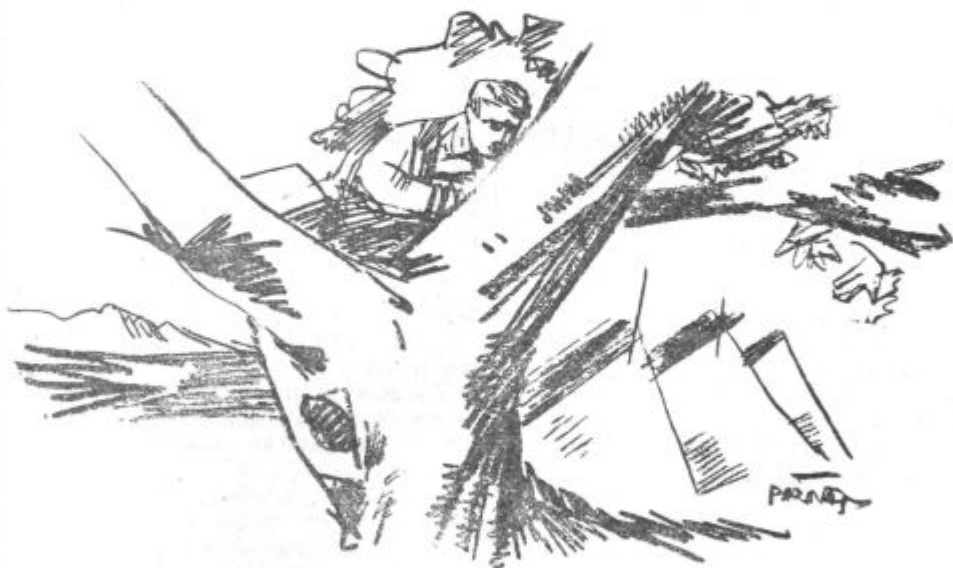
— Nalal —

Konj je legel in ležal bo toliko časa, dokler ga spet ne pokličem. Vzel sem še laso in zavil sem peš v gozd. Tekel sem... Pred menoj je bilo bojičasto grmovje, a moral sem naprej, k Tookuhu, a moja trapska, usnjata obleka je bila že vsa v cunjah
Naprej!

snemal sem klic kondorja in iz najmanjšega šotora se je oglasila žaba...

Mar so Tookuha ujeli?

Skoraj neverjetno se mi je zdelo to. Kje pa imajo konja? Mogoče je šel peš za njimi? In sedaj je bilo treba misliti, kako pridem v tabor? Črez grmovje je pot nemogoča, videl pa sem,

Moči so me že zapuščale, ko sem v daljavi opazil ogenj, ki ni bil baš velik. Pohitel sem in prisluhnil. Tu mora biti Tookuh! Okoli taborišča zločincev je bil krog neprodirnega trnja. Kako so oni prišli notri? Pogledal sem previdno v tabor in videl na tleh lestvo...

Po lestvi torej! Kako pa naj pridem v tabor brez lestve?

Nič ne del! Če je le Tookuh tukaj, to je glavno. Pregledal sem okolico in sredi jase je gorel ogenj, okoli katerega je bilo postavljenih pet šotorov. Največji je bil gotovo od old Kellerja... V katerem neki je Tookuh? Po-

da nekatere veje dreves segajo v tabor. Torej po drevju...!

Kako pa na povratku? Tookuha bodo gotovo bolele kosti in mišice...? Po lestvi? Bomo že videli...

Zavihtel sem se na drevo ter splezal po veji v tabor. Jasno je, da sem to delal kolikor mogoče neslišno in oprezno, drugače bi vsi načrti padli v vodo... Sam sem bil s samokresom v roki, z lasom čez ramo, z nožem za pasom, sam sredi morilcev in banditov... Po kolenih sem se splazil do šotora, v katerem sem domneval Tookuha. Prerezal sem platneno steno in

videl prizor, ki mi bo vse življenje ostal v spominu.

Iz zemlje je gledalo sedem glav, ki so imele čepe v ustih, da bi ne mogle nesrečne žrtve govoriti in klicati na pomoč... Kje pa je Tookuh? V kotu sem videl moža, ki je bil zvit v klopčič, in glavo je imel privezano k nogam, roke pa na hrbet... Vsem žrtvam sem vzel čep iz ust, a v zvitem možu sem spoznal Tookuha:

— Uff, uff, old Typo, rešil si mi življenje in jaz ti obljubljam, da je tvoje življenje moj! Govoril sem! Howgh!

Pretegnil se je in osvežil mišice, nato pa sva odkopala nesrečne Shawanoyce in sva jim dala kruha in ruma.

— Koliko belih lopovov je v taboru, — sem vprašal Tookuha.

— Pet jih je in vsi čepijo v velikem šotoru, pri Veliki posodi in pijejo Ognjeno vodo... —

Indijanci so se okrepčali.

— Ali bi napadli lopove? —

— Indijanci so oživelili...

— Uff, to je pametna misel, lepo bi bilo imeti njihove skalpe.

Indijanci so imeli nože in lase, ki so viseli na steni. Splazili smo se iz šotoru in na treh koncih smo previdno prerezali šatorov plašč. Jaz in Tookuh sva stopila k vhodu...

Pogledal sem v notranjost. Videl sem same znane obraze: Old Kellerja, debelega Morilca Indijancev, Cikotlija, Charlesa in TooTo Julienu... Sedeli so in pili...

— Old Typo in old Tookuh... so vzkliknili.

Skočili so, da bi naju napadli...

Medtem se je zdanilo...

In iz tabora belih lopovov smo odšli z jetniki. Uh me je še vedno čakal leže. Zajezdil sem ga in odjezdil v Cheto-matty, da pripravim prostor jetnikom.

Za mano so prišli ostali.

Indijanci so mi izročili v dar popolnoma novo kočo.

Okoli poldneva je stopil v mojo kočo Tookuh, katerega sem prosil, naj mi pojasni, kako so ga ujeli, in začel je pripovedovati:

— Odjezdil sem za lopovi. Prišel sem v gozd. Tam je padel iz sence name laso, na konja pa bola. Zvezali so me in me odpeljali v tabor in so vpričo mene zakopali tri Indijance, poleg štirikih, ki so bili že zakopani... —

Vedel sem, da ga niso tako hitro ujeli, to so kazale bunke in oteklina na old O'Moorovem obrazu in ravno tako na old Kellerjevem. Gotovo jih je bilo še več lopovov, ki so pa pozneje pobegnili...

Takoj popoldne sem šel na pozorišče boja, videl sem izhrojena tla in našel sem tudi Tookuhov nož, poln strjene krvi in tudi tla so bila oškropljena s krvjo, toda ne z Tookuhovo...

Ujetnike smo zastražili in jih zaprli v Hišo posvetovanja. Zvečer sem jih hotel zaslišati:

— Pripeljite old Kellerja! —

Indijancem, ki ga je šel iskat se je ves zasopel vrnil.

— Uff, ušli so, old Typo. Ni jih, samo jermenji... —

Tovariši in prijatelji v vasi so jim gotovo pomagali. Zaman sem jih hotel izročiti prijatelju, sodniku v Austinu...

K O N E C

Manica:

Dragocena krona

Gorenjska pravljica

Sirota Pavlek je v planinah pasel vaške ovce. Ko je neko jutro iztikal za planinkami, je ugledal na tleh med skalovjem prekrasen kot lešnik velik biserni kamen, ki se je tako blestel, da je dečku jemalo vid.

Ves vznemirjen ga pobere in spravi v žep.

Odslej pastirčku ni bilo nič več treba spati v temi. Ko je zvečer legel na mrvo, je vzel iz žepa najdeni biser in

v vsem podstrešju je zableščalo, kot bi gorelo tisoč luči.

Kmalu potem mu neka ovca zaide med skalovje. Pastir teče za njo in tedaj mu zastavi pot ogromna kača, ki ima na glavi prelepo zlato krono, posuto z bliščočimi biseri.

Deček ves v strahu kar odreveni, a kača ga takoj potolaži:

»Ne boj se me fantiček, nič žalega ti ne storim. Ah, kako sem utrujena od neprestanega iskanja. Glej, tu po skalovju so bili razsutj vsi biseri iz moje krone. Vse — razen enega — sem našla in jih potaknila nazaj na svoja mesta. Manjka mi samo še eden,

a tega žal ne morem najti. O, da bi ga našla, da bi ga našla!»

Deček se spomni na svoj najdeni biser. Brez oklevanja seže ponj v žep,

vrže ga kači v glavo in reče:

»Morda je pa tale pravil!»

Pri tej priči se divje skalovje tako silno strese, da pastirček pade vznak. Ko se spet pobere, ni o kači ne duha ne sluha, pač pa stoji pred njim lepa, v črno oblečena gospa, držeča v rokah lepo, z biseri posuto krono.

»Dragi deček moj,« izpregovori gospa z neizrečeno milim glasom, »danes sva doživela oba čudovite reči. Toda več o tem me ne izprašuj, prosim te! Povem ti le, da si me rešil stoletne zakletve, zato ti za plačilo darujem to dragocenost!«

Komaj gospa izroči dečku krono, že izgine, kot bi se vdrla v zemljo.

Pastirček pa nese potem bogato darilo v glavno mesto naprodaj. Vsi mestni zlatarji in draguljarji stopijo skupaj in odštejejo Pavleku za krono toliko denarja, da je odslej živel v izobilju on sam in za njim še trije rodovi.

LOJZE ZUPANC:

Grad na Kolečaju

Med Podgoro in Poljanami je hrib Kolečaj. Suhorci in Lipljani dandanes tamkaj sekajo debele bukve ter prodajajo les v daljni svet. Pust je danes Kolečaj. Nekoč pa je bilo tamkaj drugače. Na vrhu Kolečaja je bil lep grad z debelim zidovjem. Grad, čigar razvaline so radovednežem še danes vidne, je postavil v to divjino sam koločajski velikan. Bil je silak, ki so se ga bali daleč naokrog. In ni ga bilo v tistem času v vsej Beli Krajini človeka, ki bi se mu upal postaviti po robu. Koločajski velikan se je dobro zavedal svoje moči. Kadar je prilezel iz gradu ter vrgel svojo težko gorjačo z vrha Kolečaja na sosednji Belčji vrh, je silovit piš zavel po vsej Beli Krajini. Kmetje v dolini so se v strahu umaknili, ker so vedeli, kaj jih čaka. — —

Ko se je vihra poglela, je koločajski velikan prihrumel v dolino, kjer je zažvižgal na prste. In v katero vas se je tisti dan namahnil, tista ga je morala prehraniti. Bil pa je takšen jedec, da so kmetje morali izprazniti vse hleve in vse kašče, če so hoteli nasititi njegovo zmerom prazno žrelo... Kdor koli mu je odrekel pokorščino, ga je velikan prijel ter treščil iz doline na vrh

Kolečaja, kjer je priletel ob zidovje njegovega gradu ter se tamkaj ubil.

Da je bila nesreča še večja, je nekoč prigradnjač v vas pod Kolečajem veli-

kanski medved. Pastirji pa so ga nagnali v ovčjo stajo, kjer je kosmatinec sicer podavil nekaj ovac, a zato je izgubil svobodo. Na kričanje in vpitje so prišli do ovčje staje na nekem pašni-

ku vsi možaki iz vasi. Z združenimi močmi so zvezali rjavega godrnjavsa ter ga povedli v vas, kjer so ga zaprli v zidan hlev.

Ko je kmalu potem spet prišel v dolino kolečajski velikan ter zažvižgal na

kor jih je bilo v vasi. In besna ščeneta so jo med glasnim laježem ucvrla v divji ples. Tam so psi pričeli z ostrimi zobmi obema trgati kosmate hlače...

Velikan in medved pa nista odjenjala vse dotlej, da sta drug drugega ugo-

prste, hoteč da bi mu kmetje prinesli jedi, so bistroglavi Belokrajinci odprli vrata zidanega hleva ter spustili nadenj sestradanega medveda...

Jož, nastala je tepencija, da še nikoli takšna! Medved se je renčeč pognal proti velikanu, kolečajski velikan pa, ki takisto ni bil od muh, se je pričel z njim meriti v moči. Zagrizla sta se drug v drugega, si lomila kosti in se klofutala, da so frlele dlake od njiju. In da je bil direndaj še večji, so kmetje odvezali z verig prav vse pse, koli-

nobila. Ko sta se zvrnila na zemljo, so ju požrli psi, da ni na mestu ostala niti ena sama dlaka...

Tako so bili kmetje pod Kolečajem rešeni nadloge. Nihče se ni hotel vseliti v velikanov grad.

Minila so leta. In od ponosnega gradu so ostale na vrhu Kolečaja samo še razvaline, kot spomin na tiste čase, ko je tam okoli uboge Belokrajince strahoval neusmiljeni in zmerom lačni kolečajski velikan...

Nasredin Hodža in paša

Nasredin hodža, nekakšen Pavliha naših južnih bratov, je bil velik šaljivec. Prišel je neki dan k paši in ga prosil miloščinc. Paša je bil ravno slabe volje in ga je napodil: »Poberi se, nepridiprav, in glej, da mi nikoli več ne prideš pred oči.« Nasredin hodža je odšel.

Drugi dan je spet prišel na dvor. Paša je sedel na preprogi, a Nasredin

hodža je hodil za njegovim hrbtnom. Paša ga vpraša, zakaj je tako nedostojen, da ne pride predenj in se mu ne prikloni, kakor se spodbi, a Nasredin hodža je odgovoril: »Saj si ukazal, da ti ne smem pred oči.« Paša se je ujezil, poklical dva služabnika in jima velel, naj zvezeta Nasredina v vrečo in ga vržeta v morje.

Služabnika sta nesla v vreči zvezanega Nasredina k morju. Nasredin hodža je neprestano ponavljal: »Nočem, nočem!« — služabnika pa nista vedela, kaj to pomeni. Tik ob morju

je bil han*). Eden izmed služabnikov je odšel na kavo, drugi je stražil. Pa je vprašal Nasredina, zakaj vedno ponavlja: »Nočem«? Nasredin hodža pa je rekel: »Paša mi je ponujal službo najvišjega uradnika na dvoru, a ker je

nisem hotel sprejeti, me je velel vreči v morje.« »Jaz bi pa rad sprejel to službo,« je rekel služabnik. »O, to je lahko! Vlezi se v vrečo in govori: Hočem, hočem!, pa boš dobil kar hočeš,« je svetoval Nasredin hodža.

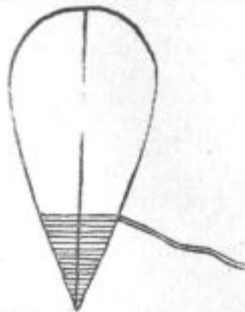
Služabnik se je res dal zavezati v vrečo in je ponavljal: »Hočem, hočem!« Nasredin hodža pa je pobegnil. Med tem je prišel drugi služabnik iz ha, na in ni vedel, kdo je v vreči. Čul je, da nekdo ponavlja: »Hočem, hočem!« — »Na, če hočeš!« je rekel služabnik in zagnal vrečo v morje. Služabnik v vreči je utonil, Nasredin pa je srečno odnesel pete.

*) Gostilna.

Kako uporabim prosti čas

Lesa za sušenje gob in sadja.

Mama nasuši za zimo gob in sadja. In za sadje smo vsi navdušeni, to je že stara stvar. Da pa si zaslužimo vse

te dobrote, lahko mami pomagamo. Gobe in sadje moramo sušiti na luknjičavih predmetih, da ima zrak dostop

od vseh strani. Mama porablja v ta namen sito, še boljša za take stvari pa je lesa, ki jo lahko sam napraviš.

V gozdu poišči dolgo, precej debelo vrbovo šibo. Združi oba konca, kakor ti kaže slika, čez sredino pa pritrdi debelejšo šibo. Nato naberi mnogo srobova in začni ogrodje trdno prepletati. Začni spodaj, ovij preko srednje šibe na drugo stran okvira, potem spet nazaj, a zdaj pod srednjo šibo — in to toliko časa, da prideš do vrha. Potem odreži konec in ga dobro všij, da se ne bo začel odvijati. Pazi, da ne boš pregosto pletel, ker drugače nima zrak dostopa do sadeža. V kratkem času lahko napraviš mnogo takih les brez posebnega truda in mama jih bo gotovo vesela. Po uporabi je treba leso dobro oprati, posušiti in na suhem kraju hraniti za prihodnje leto.

Manica:

Morski som

Milček to junak je pravi,
v mlako kopat se poda.
Očka pa hladi se v travi,
gleda sinčka, se smehlja.

Dečko brca, maha, brodi —
imenitno se mu zdi.
Toda — joj — prav tik ob vodi
leze žaba, vanj strmi.

In kopalček žabo gleda,
strah pretrese mu kosti.
Čudno ni, saj — no seveda
žabe on še videl ni.

Kaj če ga pošast naskoči,
zazija in — ham, ham, ham!
Milček brž iz mlake skoči,
pade k očkovim nogam:

»Očka! Joj — ko bi ti vedel...
kopal jaz se več ne bom!«
»A zakaj?« — »I, ker pojedel
skoro bi me — morski som!«

Kdo bi rad imel

ves letnik 1937

„Mladega Jutra“

v obliki knjige za majhen denar?

Pišite na upravo »Jutrac, Knaflijeva ul. 5.

Jutrovčki pišejo

Ljubi striček Matic! Danes se oglašam v Tvojem koticu in upam, da moje pisemce ne bo romalo v koš. Pridna čitateljica sem »Mladega Jutra«. Veselim se, ko vedno iznova čitam razne pripovedke, katere Ti pišejo Tvoji ljubljenci, zato sem tudi jaz sklenila, da Ti opišem življenje naših izseljencev, pod naslovom: »Boljša je gruda domače zemlje, nego na tujem zlate gore«.

Mnogokrat sem tudi slišala, da je šel ta ali oni v tujino misleč, da ga tamkaj čaka sreča. Toda usoda vsakogar je različna. Nekateri jo res najdejo, toda razočarajo se, kajti zaslužek ni tako dober, kot so pričakovali. Veliko je takih, katere delo v rudnikih in tovarnah popolnoma izčrpa in jim vzame vse mladostne moči, mnogi najdejo celo smrt v temnih rovih. Usoda večine izseljencev je pa taka, da pridejo v tujino še mladi in tu poiščejo delo, ki je pretežno in jim uničuje zdravje. Mnogi morajo garati noč in dan, prislužijo pa si le boren vsakdanji kruh. Ko pa jih zapuste mladostne moči in ne morejo več delati ter nimajo denarja, da bi se preživljali, takrat se jim vzbudi želja, da bi se vrnili. V obupu se spominjajo lepe domovine in radi žrtvujejo zadnje prihranke za pot, v svoj domači kraj. Toda v domači vasi je vse spremenjeno in malokdo spozna starca brez zdravja, mladostnih moči in brez sredstev. Toda sonce si je tu bolj toplo, природа je lepša in ptičice pojo lepše.

Iskali so si srečo po svetu, toda našli so jo pred domačim pragom. Sedaj pa to pisemce končam in ga golobčku v kljunček podam, naj ga ponese v tisti kraj, kjer stanuješ preljubi striček sedaj. Torej sprejmi najpristronejše pozdrave od

Zdenke Savnik, učenke iz Radovljice.

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam v »Mladem Jutru«. Povedati Ti hočem, kaj najrajši berem v časniku. Najrajši berem politične dogodke, domače vesti, anekdote, smešnice pod naslovom »Vsak dan ena« in pravljico o zakletem gradu. Vsako nedeljo čakam nestrpno na »Mlado Jutro«. Sam sem naročen na tele časnike: »Zvonček«, »Mladost« in »Dom i škola«. Berem tudi druge časopise in knjige. Zbog Te

pa prosim tole, dragi stric Matic. Po večaj »Mlademu Jutru« obseg, da bomo imeli več branja. Namesto knjižnih nagrad nam pa daruj znamke. Gotovo dobiš mnogo znamk iz najrazličnejših dežel in jaz strašno rad zbiram znamke. Lepo Te pozdravlja

Janko Pakiž, dijak I. razr. II.
klas. gimn. v Zagrebu.

Kaj v časniku najraje berem?

Prečitala sem novi natečaj, sem mislila, bo spet za mene kaj. Sem svinčnik v roke vzela in pisati začela...

V časniku najrajši berem kaj novega se kje godi, pa rada tudi se razgledam po tuji in domači politiki.

Čitam tudi gospodinjstvo, tuje kraje in ljudi vse pregledam prav do kraja, dokler se ne utrudijo oči.

Nada Repič, dijakinja III. razr.
mešč. šole v Kamniku.

Danilo Gorinšek:

Narobesvet

Čez pet zemljá, čez morij pet dežela je Narobesvet.
Tja ni poti, tja ni stezic, ni moči tja brez perotnjic, a kdor je pal v Narobesvet, takoj domov želi si spet!
Tam je težko, tam je hudo, da pač nikjer nikdar tako: Čez dan vsak solnce si želi — tam blede luna le brli!
Po noči spanje pa vsikdar tam moti solnce zlati žar.
V tej deželi je tako, da vsi ljudje le lajajo, med sabo psički govore, ljudi priklenjene drže.
A kdor gre v goste v zemljo to, v najglobljo ječo ga zapro, in mesto kruha in vode, dobi vsak dan tam — batine...
Zato, kdor gre v Narobesvet, takoj domov želi si spet!

Nekaj besed o risanem filmu

Prepričani smo, da skoraj vsi poznate lične in zabavne risane filme, ki so priromali v zadnjih letih iz Amerike v Evropo. Miški Miki in Mino vam pač ne bomo še posebej predstavljali. Pes Pluto in plemeniti konj Horacij sta vam prav dobra znanca. Tudi o srčkani in žlobudravi rački ne bomo izgubljali po nepotrebnem besed. V posled-

njem času se čedalje bolj uveljavlja in v nekaterih novejših filmih, ki jih bodo v kratkem predvajali, je dobila celo glavno vlogo. Nastopila pa ne bo sama, temveč z vsem svojim družinskim prirastkom. Ta »družinski prirastek« — namreč troje njenih vnukov in vnukinj — vam kaže naša današnja sličica. Risbe so zanimive zlasti zaradi tega, ker so to prvi osnutki umetnika. Kako jih je napravil, nam je sam izdal, ko je dal risarjem naslednja navodila: »Osnova za posamezne obraze sta dva kroga. Iz večjega nastane trup, iz manjšega glava. Nožici sta prav majhni in debeli tako da le nekoliko dvigata telo iznad tal. Ročici sta mesnati, prsti v pregibih klobasasto zarezani. Zevajoči nosnici označimo z dvema pikama. V položajih, ki to dovoljujejo, narišemo noge tako, da so stopala obrnjena s prsti navznotraj.«

Poizkusite narisati posamezne obraze, pri tem pa se ravnajte po umetni-

kovih navodilih. Še zanimiveje bi seveda bilo, če bi računski narisali v drugačnih položajih, kakor jih imate na naši sliki. Svoje domisleke bi potem lahko primerjali z onimi iz Amerike. Morda bi bili celo boljši.

Meh za smeh

Mati: »Neštetokrat sem ti že rekla, da ne smeš s prstom kazati na ljudi!«

Urška: »S čim pa naj kažem potem?«

★

Bilo je prve dni šolskega leta. Učitelj je imel mnogo posla in mnogo skrbi. Ves raztresen se je ozrl po razredu in zaklical:

»Ali ste vsi prišli? Recite da! Kdor pa ni prišel, naj reče, ne!«

★

Janezek piše svoji mami: »Ljuba mamica, zelo se mi toži po Tebi. Prosim, pridi me v nedeljo obiskat. Če bi bilo pa v nedeljo slabo vreme, pridi pa dan poprej.«

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Dimic Stanko, uč. III. razr. na Viču pri Ljubljani, Nada Repič, uč. III. razr. mešč. šole v Kamniku, Stih Slavko, uč. III. razr. V. drž. real. gimn. v Ljubljani, Huber Mito, dijak III. razr. gimn. v Kočevju, Janko Pakiž, dijak I. razr. II. klas. gimn. v Zagrebu, Čepin Gvidon, dijak v Žalcu, Korun Mišvoj, uč. IV. a razr. v Ljubljani, Inge Josek, uč. IV. razr. v Celju, Jagoda Vigele, uč. V. razr. v Slovenski Bistrici, Ertl Miloš, dijak II. real. gimn. v Mariboru, Vera Fetihova, uč. II. razr. drž. real. gimn. v Črni pri Prevaljah, Aleksej Kanonenko, dijak II. razr. drž. real. gimn. v Ptujju, Kos Vladko, dijak klas. gimn. v Mariboru, Berčič Brankol dijak I. drž. real. gimn. v Škofji Loki, Grabnar Štefica, dijakinja drž. real. gimn. v Mariboru.

★

Ž. Ž. dijak Lj. M.: Pravljičica iz dedove malhe je bila prav dobra, a na ža-

lost predolga. Pošlji nam o priliki kakšne kratke sestavke, ki jih je pač lažje spraviti pod streho. Obenem Te stric Matic vpraša, zakaj se zadnji čas nisi nič več oglašal na razpisane natečaje?

Uganka

Gospod profesor Vsezna je šel v kavarno, v katero je že več let zapored stalno zahajal. Naročil si je svojo običajno kavo in prebiral časopise. Ko je bil z vsem gotov, se je odpravil spet iz kavarne, a ni bil še dobro na cesti, že je planil za njim natkar in ga poklical nazaj. Uganite, kaj je hotel natkar od njega!

Odgovori na zadnja vprašanja

1. Tam, kjer se danes razprostira Mrtvo morje, sta domnevno stali po prej mesti Sodoma in Gomora. Gotovo ste se učili v šoli o zgodbi teh dveh mest, ki sta bili pogubljeni zaradi svoje razuzdanosti in grehote. Ljudstvo, ki živi ob Mrtvem morju, trdi, da je Bog kaznoval prebivalce Sodome in

Gomore s tem, da je zalil obe mesti z morjem.

2. Največji premogovni rudniki v Evropi so v Nemčiji v tako zvanem Porurju. Porurje je obenem tudi največje in najmoderneje urejevano industrijsko ozemlje srednje Evrope.

3. V glavnem sestoji človeško telo iz vode. Gotovo se vam zdi ta trditev čudna, a vendar je tako. Dve tretjini našega telesa tvori voda. Le vprašajte gospoda učitelja!

4. Prisiljene ali hinavske solze imenujemo »krokodilove« solze. Pravilno pa bi se to moralo glasiti: Krokodilov jok. Krokodil namreč pri lenem poleganju v ločju rad ječi kakor otrok, kdor pa se mu približa, je po njem. Razen tega pravijo, da krokodilu od slasti teko solze, ko se masti s plenom.

5. Platina je dražja od zlata, ker je redkejša.

6. Mnogo dražji od platine pa je radij, ker je še mnogo redkejši. Pridobivanje radija je tudi zelo težavno in nevarno.

Križanka

	1	2	3	
4				
	5			
6				
	7			
8				
	9			

Vodoravno: 1. vzrok smrti; 4. pristaniška zgradba; 5. življenje v spanju; 6. vladar bratske države; 7. nočni ptič; 8. živalski glas; 9. usnje.

Navpično: 1. kraška pesnika (* 1895.—, * 1904.— + 1926.) 2. celina; 3. vodni ptič.

Rešitev križanke

Vodoravno: 2. srp; 4. pečat; 6. zel; 7. šen; 9. rep; 10. noj; 11. tek; 13. bič; 14. lotos; 16. sir.

Navpično: 1. vrč; 2. sel; 3. pas; 4. pepel; 5. tenis; 6. zet; 8. noč; 12. kos; 13. bor; 15. tip.